

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/39/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116205666
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116205666.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúceho na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SK, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, proti žalovanej M. Č.ej, nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 1.858,93 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/95/2016-68 z 31.10.2016 v znení opravného uznesenia č.k. 9C/95/2016-93 zo dňa 25.01.2017

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením č.k. 9C/95/2016-93 z 25.1.2017 v napadnutom vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, t.j. okrem výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

Priznáva žalobcovi voči žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.830,51 eura spolu s úrokom vo výške 23,40 % ročne zo sumy 1.494,84 eura od 14.03.2015 až do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.503,66 eura od 14.06.2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol, že žalobca - v tom čase Cetelem Slovensko, a.s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783 sa žalobou, súdu doručenu dňa 18.03.2016 domáhal toho, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu sumu vo výške 1.858,93 eura s prísl. na tom skutkovom základe, že dňa 22.10.2002 uzavrel ako veriteľ so žalovanou ako dlžníčkou zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru a vydaní úverovej karty, na základe ktorej poskytol žalovanej úverový rámec vo výške 20.000 Sk (663,88 eura). Žalovaná vyčerpala z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 3.750,59 eura. Povinnosť splácať úver formou pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 5 % z poskytnutého úverového rámca splatných vždy k 10.dňu kalendárneho mesiaca nedodržala, žalobca preto zmluvu vypovedal, čím sa dlh žalovanej stal splatný a je povinnosťou žalovanej, sumu zaplatenia ktorej sa žalobou domáha, zaplatiť. Pohľadávka po lehote splatnosti je vo výške 1.858,93, eura pozostáva z istiny 1.494,84 eura, dlžného úroku 326,85 eura, dlžného poistného 8,82 eura, náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú 28,42 eura. Žalobou taktiež žiadal, aby súd uložil žalovanej zaplatiť mu úrok z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,40 % ročne zo sumy 1.494,84

eura od 14.03.2015 do zaplattenia a úroky z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1.830,51 eura od 14.06.2015 do zaplattenia.

Súd konštatoval, že žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadrila. V priebehu konania namietala, že zmluva, ktorá bola uzavretá medzi ňou a žalobcom, neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom, konkrétne náležitosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z.. Podľa tohto ustanovenia zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať najmä sumu, počet termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov. Neobsahuje taktiež náležitosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z.z., ročnú percentuálnu mieru nákladov. Podľa žalovanej úver je teda bezúročný a bez poplatkov. Podľa nej v zmluve nebol uvedený úrok a veriteľ preto úrok a poplatky od nej žiadať nemôže. Žalovaná taktiež namietala, že zmluva je neplatná v časti týkajúcej sa úrokovej sadzby z dôvodu nečitateľnosti.

Z vykonaného dokazovania súd zistil vznik záväzkového vzťahu, nároky z ktorého boli uplatnené žalobou. Konštatoval, že zmluva nie je nečitateľnou. Jednoznačne je v nej uvedená výška úverového rámca 20.000 Sk, výška minimálnej splátky 1.000 Sk. Je taktiež uvedené, že mesačná splátka je splatná vždy k 10.dňu v mesiaci, pričom úroková sadzba platná ku dňu podpisu zmluvy je 2,39 % mesačne. V zmluve je príkladmo uvedená ročná percentuálna miera nákladov pri úverovom rámci 20.000 Sk, ktorá predstavuje 15,86 %. Súčasťou platieb je aj poistenie, pričom čiastka vo výške 1,75 % z minimálnej mesačnej splátky úveru je určená na úhradu poplatku za poistenie. Súd zistil, že zmluva bola riadne uzavretá; taktiež to, že žalobca pre omeškanie žalovanej so splácaním revolvingového úveru vypovedal zmluvu. Výpoveď bola žalovanej doručená, žalovaná na základe zmluvy vyčerpala celkom sumu 3.427,08 eura a v čase od 06.12.2002 do 30.12.2012 zaplatila celkom sumu 5.687,22 eura.

Námietky žalovanej prezentované v priebehu konania nemal súd prvej inštancie za relevantné. Pokiaľ žalovaná namietala, že v zmluve nie je ročná percentuálna miera nákladov, že RPMN uvedená bola, vo výške 15,86 %, konštatujúc súčasne, s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu Žilina vo veci sp. zn. 10Co 514/2014, že pri spotrebiteľskom úvere formou revolvingu (na základe kreditnej karty) je stanovený len tzv. úverový rámec, teda suma, do výšky ktorej spotrebiteľ môže úver čerpať. Skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania (pravidelnosť, výška) sú v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme. Nakoľko tieto údaje sú podkladom pre určenie RPMN, nemožno údaje o reálnej výške RPMN pre ešte len budúci úver v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. RPMN je možné stanoviť pre určitú modelovú východiskovú situáciu vychádzajúc z nastavených parametrov úverovej zmluvy v čase jej podpisu. Za nerelevantnú mal taktiež námietku spočívajúcu v nerozčlenení splátky úveru, čo žalovaná žalobcovi vytýkala. Podľa súdu po rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie č. 42/2015 je zrejmé, že pod slovným spojením termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nemožno rozumieť žalovanou vyžadovanou amortizačnú tabuľku. V prípade revolvingového úveru požadované ani nie je možné, keďže ide o zvláštny typ spotrebiteľského úveru, v ktorom celkovú sumu jeho čerpania a sumu splátok, ktoré v konečnom dôsledku na jeho zaplattenie má spotrebiteľ zaplatiť, nie je možné vopred určiť. Podľa súdu prvej inštancie vo vzťahu k náležitosti uvedenej v § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z. ide v tomto zákonom ustanovení o to, aby v rámci splátky bola zahrnutá istina, úroky a poplatky (splátka má byť ich súčtom) a aby nedošlo k tomu, že niektoré pravidelne platené platby v splátke uvedené nebudú, ale budú „nenápadne“ uvedené v inej časti zmluvy. Pre spotrebiteľa, ktorý do úverového vzťahu nevstupuje špekulatívne, ale s vôľou svoj záväzok splniť, je rozhodujúca suma, ktorú má vrátiť a je mu jedno, či splátky sú nastavené tak, že spláca najprv príslušenstvo a až potom istinu, alebo opačne. Podľa súdu prvej inštancie pokiaľ žalovaná namietala, že veriteľ nemôže od nej žiadať úrok, keďže tento uvedený v zmluve nie je, ide o námietku nesprávnu. V čase vzniku úverovej zmluvy nebol nikde uvedený spôsob, akým majú byť úroky v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené. Zákon nestanovoval, že úroková sadzba má byť týždenná, mesačná a ročná, preto mal za to, že uvedenie mesačnej úrokovej sadzby, z ktorej sa jednoduchým výpočtom dosiahne výška ročnej úrokovej sadzby, je pre priemerného bežného spotrebiteľa dostatočným naplnením ustanovenia § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z., iba že spotrebiteľ, ktorý „rozumie“ rozpisu splátok, nie je schopný vykonať výpočet 12 x 2,39 % za účelom zistenia ročnej úrokovej sadzby. K žalobou požadovaným úrokom z úveru do budúcnosti súd v rámci argumentácie analogicky poukázal na rozhodnutia súdov - Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/41/2014, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obo/283/2003, rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/278/99 konštatujúc, že nevidí žiadny zákonný a ani iný základ pre záver, že v prípade ukončenia úverovej zmluvy by dlžník nemal platiť zmluvné úroky za užívanie istiny žalobcu až do dňa ich skutočného vrátenia. Toto užívanie nie je v žiadnom prípade kryté úrokmi z omeškania, ktoré sú sankciou za oneskorené vrátenie a teda v rozpore so zmluvou predĺžené užívanie istiny veriteľa. Preto zmluvný úrok priznal z dlžnej istiny a úroky z omeškania zo súčtu dlžnej istiny a poistného.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. k 22.10.2002 - § 2 písm. a/, § 4 ods. 2 písm. a/, § 3 ods. 6, § 4 ods. 5, podľa Občianskeho zákonníka - § 517 ods. 1, 2, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., s odkazom aj na § 13 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“).

Opravným uznesením č.k. 9C/95/2016-93 z 25.01.2017 opravil zhlavie rozsudku v časti označenia žalobcu tak, že označenie žalobcu má správne znieť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SK, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 821 08 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, a to s odkazom na § 224 CSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná, a to z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovanej súd prvej inštancie vykonal kvalifikovanú analýzu sporných právnych problémov s konštatovaním nejednotnosti judikatúry súdov Slovenskej republiky pri aplikácii spotrebiteľského práva. Podľa žalovanej judikatúry súdov možno rozdeliť do dvoch skupín. Prvú predstavujú súdy ochraňujúce spotrebiteľa ako slabšej strany pred nečestnosťami, úžerou, neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami a druhú skupinu predstavuje judikatúra chrániaca hospodárske záujmy obchodníkov. Súd prvej inštancie sa podľa žalovanej odvolával na judikáty, ktoré ona hodnotí ako protispotrebiteľské. Týka sa to predovšetkým judikatúry zaoberajúcej sa dôsledkami odstúpenia od zmluvy. Odhliadnuc od toho, že v súdnej veci ide o výpoveď a nie odstúpenie od zmluvy, tak v spotrebiteľskom práve obchodník na žiadne úroky nárok nemá, nakoľko v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa zmluva od začiatku zrušuje a obchodník by mal mať nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky nemôžu sa odchyliť od zákona v neprospech spotrebiteľa. Žalovaná poukázala na viaceré rozhodnutia senátov Krajského súdu v Prešove k dôsledkom odstúpenia od zmluvy. Podľa žalovanej z rozsudku nevyplýva, či sa súd zaoberal premičaním nároku žalobcu. Nedá sa zistiť, z ktorých splátok a kedy splatných pozostáva dlžná suma. Bez tejto informácie nie je možné posúdiť vec podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., na ktorý má súd prihliadať ex offo. Žalovaná uviedla, že namieta taktiež záver súdu, že úrok nemusel byť ročný a že uvedenie mesačnej sadzby postačuje na jednoduchý výpočet ročného úroku. Podľa žalovanej ak zákon č. 258/2001 Z.z. počíta s RPMN na ročnej báze a úrok je základnou zložkou na výpočet ročnej RPMN, tak zákon tým nepriamym spôsobom pojednáva o ročnej úrokovej sadzbe. O úrokovej sadzbe na ročnom základe výslovne pojednáva zák. č. 129/2010 Z.z. Vadou zmluvy je aj to, že RPMN pri uzatvorení zmluvy je uvedená vo výške 15,86 % a úrok na mesačnom základe je vo výške 2,39 %, čo je ročne 26,68 %, RPMN však nemôže byť menšia, ako je ročný úrok. RPMN je nesprávna a v neprospech spotrebiteľa. Úver je bezúročný a bezpoplatkový. Nesprávne sú aj závery súdu prvej inštancie čo sa týka rozpisu splátky, keď sa súd prvej inštancie odvoláva na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15. Podľa jej názoru súd stotožňuje nesprávne rozpis splátky s amortizačnou tabuľkou. Do pozornosti dala čl. 10 ods. 1 písm. h/ a j/ Smernice, ktorý je premietnutý do § 9 ods. 2 písm. l/ zák. č. 129/2010 Z.z. V zákone č. 258/2001 Z.z. boli premietnuté ust. § 4 ods. 2 písm. a/. Podľa žalovanej rozsudok nerieši rozpis splátky úveru bez amortizácie istiny. Slovenská právna úprava, ktorá ukladá uvádzať v zmluve výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je v súlade s čl. 10 ods. 2 písm. h/ a j/ Smernice, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, musí obsahovať výpis, ktorý uvádza lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich poplatkov, čomu zodpovedá v zrozumiteľnej podobe požiadavka slovenskej právnej úpravy na rozpis splátky v spotrebiteľskom úvere. Cieľom a podstatou rozpisu splátok je informovať spotrebiteľa, koľko zo sumy splátky pripadá na istinu, koľko na úrok a koľko na prípadný poplatok. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd dostatočne zistil skutkový stav veci a dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že predmetom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty je poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania, to znamená, že na základe takejto zmluvy poskytuje sa určitý úverový rámec, z ktorého môže dlžník čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na jeho vóli, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového

rámca vyčerpaná. Žalovaná tak mohla vyčerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohla čerpať len časť poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohla kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia. Žalobca nevie vôľu žalovanej ani predpokladať ani ovplyvniť, preto nemohol v zmluve uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov inak, než to urobil v úverovej zmluve, to znamená, že výška splátky je 5 % z poskytnutého úverového rámca a splatné sú vždy k 10.dňu kalendárneho mesiaca. Výšku povinnej mesačnej splátky oznamoval vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných prostriedkov a teda žalovaná mala presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 majúci za to, že z výkladu tohto rozsudku k Smernici 2008/48/ES nevyplýva povinnosť, že by zmluva o úvere mala stanovovať amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, t.j. úverová zmluva nemusí obsahovať amortizačnú tabuľku. Členské štáty by nemali byť oprávnené, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti než sú tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 Smernice. Žiadal preto, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu žiadne stanovisko nezaujala.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol napadnutý, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke súdu dňa 19.06.2017 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru že odvolanie žalovanej je neopodstatnené.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v takom rozsahu, v akom sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia nastane suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví aj medze, ktorých má odvolací súd po stránke kvalitatívnej rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Rozhodnutím nebol napadnutý výrok, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

Odvolacia argumentácia vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku rozsudku a s ním súvisiacemu výroku o trovách konania spočívala v tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci. Súd prvej inštancie podľa žalovanej poukázal na protispotrebiteľskú judikatúru, predovšetkým pri odvolávaní sa na dôsledky odstúpenia od zmluvy. V zmysle § 48 ods. 2 sa však zmluva zrušuje od začiatku a obchodník má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z rozsudku sa nedá zistiť, z ktorých splátok pozostáva dlžná suma, nevyplýva z neho to, či sa súd zaoberal premlčaním. Pokiaľ sa súd, čo sa týka rozpisu splátok, odvoláva na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15, nesprávne stotožňuje rozpis splátky s amortizačnou tabuľkou, tiež nie je správny jeho záver o tom, že úrok nemusel byť uvedený ako ročný, vadou zmluvy je aj nesprávne uvedenie RPMN.

7. Odvolací súd posúdil relevantnosť odvolacích dôvodov, to, či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná na odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

8. Súd prvej inštancie pri posudzovaní veci, ktorá bola predmetom konania, zodpovedal argumenty strán sporu, ktoré považoval za argumenty podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil vo vzťahu k napadnutému výroku správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových zisteniach a právnych záveroch súdu prvej inštancie nič zásadné nezmenilo. Odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie napadnutého výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov rozhodol. Odôvodnenie vyhovujúceho výroku zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP, preto odvolací súd k odvolaniu žalovanej len dodáva:

9. Žalobkyňou tvrdená nesprávnosť skutkových zistení z rozsudku ani zo spisu nevyplýva. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie vychádzajú z dôkazov vykonaných spôsobom zodpovedajúcim procesným pravidlám konania pred súdom. Na pojednávaní dňa 30.6.2016, na ktorom bola žalovaná osobne prítomná, oboznámil súd listinné dôkazy, z ktorých je zrejmá špecifikácia nároku uplatneného žalobou. Pokiaľ súd prvej inštancie neuviedol výslovne v dôvodoch rozsudku to, že nárok uplatnený žalobou nie je premlčaný, nie je možné tvrdiť, že opomenul zákonnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, žalovaná ani jej právny zástupca taktiež žiadnym oneskorením v priebehu konania neargumentovali.

10. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dôsledne vysporiadal s pochybnosťami žalovanej o tom, či mohol veriteľ požadovať od nej úroky z úveru, pokiaľ neboli v zmluve vyjadrené ako ročné úroky. V zhode s názorom súdu prvej inštancie má aj odvolací súd za to, že zo žiadneho ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu nevyplýva, že úrok z úveru, pokiaľ má mať veriteľ na neho nárok, musí byť vyjadrený na ročnej báze. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase vzniku zmluvy vo viacerých svojich ustanoveniach používal len pojem úrok, alebo úroková sadzba (§ 2 písm. c/, § 3 ods. 4, § 4 ods. 2, 5) bez upresnenia, o aký úrok sa jedná, za aké obdobie; t.j. či ide o úrok mesačný, ročný alebo iný. Nie je síce možné stotožniť sa bez výhrad s úvahou súdu prvej inštancie v tom zmysle, že pre priemerného spotrebiteľa je postačujúcim výpočet zistenia ročnej úrokovej sadzby zo sadzby mesačnej, ak sa mesačná sadzba vynásobí číslom 12. Ak je totiž úrok stanovený ako mesačný, môže pri bežnom prvotnom kontakte navodzovať dojem výhodnosti úverového produktu a viesť k zníženej ostražitosťi pri porovnávaní s inými ponukami. Uvedené však nič nemení na tom, že v čase vzniku zmluvy nevyplývala zo zákona pre veriteľa povinnosť uvádzať úrok len na ročnom, nie inom základe. Pokiaľ žalovaná v tejto súvislosti mala za to, že jej tvrdenie má oporu v obsahu pojmu ročná percentuálna miera nákladov, je potrebné uviesť, že ročná percentuálna miera nákladov by sa nemala zamieňať s úrokom z úveru. Je to osobitný ukazovateľ, ktorým sa vypočítava časová hodnota budúcich peňažných tokov, hodnota ktorého vychádza zo zákonom presne definovaných vstupných komponentov. Správnosť jej výpočtu nie je podmienená tým, či je úrok z úveru v zmluve vyjadrený ako úrok mesačný, alebo ročný. Podstatným je, že úrok bol v zmluve uvedený, je preto oprávnením veriteľa nárokovať si jeho zaplatenie nakoľko predstavuje cenu poskytnutého plnenia. S námietkou žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru majúcej údajne základ v absencii uvedenia RPMN v zmluve, prezentovanou v priebehu konania sa súd prvej inštancie v rozsudku vysporiadal, vrátane odkazu na názor vyplývajúci z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vo veci 10Co 514/2014. Obdobne nemožnosť kvantifikácie RPMN u revolvingového úveru vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 6Co 95/2010 z 27.01.2011, v ktorom uviedol (posudzujúc taktiež nárok z revolvingového úveru) s odkazom na § 3 ods. 6 Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že zákon výslovne počíta s nemožnosťou určenia RPMN. Pre vyčíslenie RPMN je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah môže fungovať neurčitú dobu. V priebehu revolvingu sa úver čerpá a dopĺňa a menia sa tak údaje relevantné pre výpočet RPMN. Odvolací súd nemá dôvod na odklon od názoru, ku ktorému sa vo vzťahu k nemožnosti výpočtu RPMN u revolvingových úverov dospelo v citovaných rozhodnutiach.

11. K údajnej nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k námietke žalovanej, že splátka úveru nie je rozčlenená na jej zložky (istina, úrok, poplatky) odvolací súd uvádza, že záver súdu prvej inštancie považuje za správny. Aj keď sa Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/2015 Home Credit / Klára Bírová zaoberal tým, ako sa má vykladať článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice č. 2008/48/ES, pričom zákon č. 248/2001 Z.z. nie je zákonom, ktorým bola implementovaná smernica č. 2008/48/ES, je potrebné poukázať na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie 14/83 Von Colson & Kamann v / Land Nordrhein - Westfalen, podľa ktorého majú národné súdy povinnosť interpretovať vlastné národné právo vo svetle textu a účelu smernice tak, aby bol dosiahnutý výsledok, na ktorý odkazuje. V prílohe Smernice 87/102/EHS, ktorá prvýkrát na európskej úrovni upravovala ochranu spotrebiteľa, pri poskytovaní spotrebiteľských úverov a prvýkrát tiež upravila ročnú percentuálnu mieru nákladov v záujme toho, aby spotrebiteľ získal prostriedok na porovnávanie ponúkaných spotrebiteľských úverov, je s odkazom na čl. 4 ods. 3 uvedené, pod iii/, že členské štáty môžu ako podstatné údaje začlenené do písomnej formy zmluvy požadovať ... počet a množstvo splátok a dátumy splatnosti, alebo metódu ich zisťovania, ak nie je známa v čase, keď sa zmluva uzatvára. Odvolací súd má preto za to, že text § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z.z. sa nemá vykladať tak, že je povinnosťou veriteľa uviesť osobitnú splatnosť platby úroku, osobitnú istinu a osobitnú poplatkov.

12. K tvrdenej nesprávnosti rozhodnutia, pokiaľ ním súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť úrok z istiny do budúca odvolávajúc sa na judikatúru zaoberajúcu sa dôsledkami odstúpenia od zmluvy, pričom v súdnej veci išlo o výpoveď, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na analógii s dôsledkami odstúpenia od úverovej zmluvy.

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca ako veriteľ splnil svoje záväzky zo zmluvy, ktorú so žalovanou uzavrel, poskytujúc jej formou revolvingu peňažné prostriedky ako úver. Je to žalovaná, ktorá zmluvné povinnosti neplnila, dôvodne preto žalobca realizoval úkon, dôsledkom ktorého je povinnosť žalovanej zaplatiť mu dlžnú čiastku, vrátane úroku ako ceny za užívanie aktív, ktoré sa dostali ako úver do jej dispozičnej sféry.

Východiskovú základňou výkladu právnych noriem a ich aplikácie na konkrétne skutkové okolnosti súdom je taký postup, ktorý rešpektuje právny poriadok, spoločenské podmienky, zodpovedá logickým pravidlám a eliminuje vznik možných hodnotových rozporov. Právo veriteľa na vrátenie istiny úveru spolu s úrokmi z úveru treba už z jeho povahy a logiky veci podľa odvolacieho súdu považovať za právo, ktoré nemôže zaniknúť ako dôsledok porušenia povinností dlžníka.

Žalobca zmluvu vypovedal, zaniklo tým právo žalovanej na to, aby jej žalobca naďalej do výšky dohodnutého úverového rámca poskytoval peňažné prostriedky ako úver, nezaniklo však právo žalobcu ako veriteľa na to, aby mu žalovaná úver zaplatila, vrátane jeho ceny. Nárok žalobcu nie je nárokom z bezdôvodného obohatenia, ako žalovaná mienila.

Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 13 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, majúc jeho znenie za podstatné; z tohto ustanovenia vyplýva, že ak spotrebiteľ od zmluvy odstúpi, je povinný zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z istiny odo dňa, keď spotrebiteľský úver začal čerpať až do dňa splatenia istiny.

Pre povinnosť dlžníka platiť úrok z úveru za celé obdobie nezaplatenia istiny svedčí ust. § 6 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. ukladajúce spotrebiteľovi, ak sa rozhodne splatiť úver pred lehotou splatnosti, zaplatiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Ak ide o povinnosť dlžníka platiť úver s úrokom do jeho splatenia, musí tomu zodpovedať právo veriteľa na zaplatenie úveru s úrokom do jeho splatenia. Ak ide o povinnosť dlžníka platiť úrok z úveru v situácii, ak sa sám rozhodne predčasne splatiť úver, čím žiadnu zmluvnú povinnosť neporuší, o to skôr to musí platiť v situácii porušenia zmluvných povinností. Iný, ako tento dôsledok by znamenal, že dlžník by pri porušení zmluvných povinností nemusel veriteľovi zaplatiť hodnotu vlastnej dispozície s peňažnými prostriedkami vyjadrenú úrokom z úveru za celé obdobie ich využívania do ich vrátenia veriteľovi, čo je úvaha nezodpovedajúca logike.

K dôvodom takejto nesprávnosti je možné dospieť aj z čl. 11 Listiny základných práv a slobôd upravujúceho právo vlastníť majetok, resp. z práva na pokojné užívanie majetku, ktoré garantuje čl. 1 dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pojem majetku má totiž, ako vyplýva z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, autonómny obsah a nie je vymedzený iba na vlastníctvo hmotného majetku. Za majetok okrem hmotných predmetov môžu byť považované pohľadávky, a to za podmienky, že pohľadávka je dostatočne určitá, vymáhateľná, môže ísť pritom o už existujúcu pohľadávku, alebo aspoň pohľadávku, o ktorej je možné prinajmenšom tvrdiť, že je podopretá aspoň legitímnym očakávaním a bude konkretizovaná (Des fours Walderode proti Českej republike - 40057/98).

Pohľadávka veriteľa z úverovej zmluvy v zmysle nároku na vrátenie istiny a ceny za používanie istiny za celé obdobie jej užívania, t.j. do času splatenia istiny, je podľa názoru odvolacieho súdu pohľadávkou zodpovedajúcou kritériám legitímneho očakávania, t.j. majetkom požívajúcim ochranu. Podľa odvolacieho súdu preto rozhodnutie súdu prvej inštancie pokiaľ uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z úveru do času zaplatenia istiny úveru je rozhodnutím správnym.

13. Vychádzajúc z princípu spravodlivosti, zmyslu a účelu zákonných ustanovení, na ktoré súd prvej inštancie, aj odvolací súd poukázal, má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo v napadnutom výroku správne, nevykazujúce, ako sa žalovaná domnieva, absenciu ochrany, ktorá sa má spotrebiteľovi ako slabšej zmluvnej strane, súdom poskytnúť. Cieľom ochrany spotrebiteľa je vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Ochrana spotrebiteľa musí byť realizovaná s prihliadnutím na účel a stanovený cieľ. Pokiaľ by bola poskytnutá bez právneho dôvodu neprimeraná ochrana, spočívajúca napríklad v rozhodovacom procese, dôsledkom ktorého by bolo, že dlžník - spotrebiteľ by nemusel veriteľovi zaplatiť to, na čo má veriteľ zo zmluvy neobsahujúcej neprijateľné podmienky, nárok, mohlo by sa stať, že spotrebiteľ by sa stal stranou silnejšou, z vlastného neplnenia povinností profitujúcou, čo zjavne zmyslom ochrany spotrebiteľov nie je.

14. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto voči žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvalifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola tvrdená a v zmysle § 257 CSP zo spisu ani nevyplynula.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.